

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu, jímž bylo vyhověno námitce nepřipustnosti pořadu práva, t. j. nepřislušnosti řádných soudů.

D ů v o d y:

Podle § 60 zákona ze dne 11. července 1922, č. 242 sb. z. a n., podle něhož jest posouditi příslušnost soudů pro spory zahájené za jeho účinnosti, jest rozhodčí soud zřízený podle §u 58 výhradně příslušným pro rozhodování všech sporů, které vzniknou z poměrů pojišťovacích mezi revírní bratrskou pokladnou a jejím pojištěncem. Zákonodárce užil výrazů co nejširších, mluvě o všech sporech z poměrů pojišťovacích, neomezil tudíž příslušnost rozhodčích soudů jen na spory o nároky z určitých právních důvodů, nýbrž postačí, že někdo žaluje i na náhradu škody, jen když nárok ten vznikl z poměru pojišťovacího mezi pojištěncem a revírní bratrskou pokladnou. O takový případ jde i v tomto sporu. Žalobce domáhá se ve vlastnosti pojištěnce žalované pokladny náhrady škody z důvodu, že byl jí uveden v omyl anebo, že mu byla dána nesprávná informace, žaluje pak tuto revírní bratrskou pokladnu, ne fyzické osoby, a tvrdí, že k uvedení v omyl anebo k nesprávné informaci došlo za příčinou jeho poměru pojišťovacího k žalované pokladně. Nemůže se proto řádný soud zabývati touto žalobou a bylo ji odmítnouti pro věcnou nepřislušnost.

Čís. 6441.

Sudiště podle §u 49 čís. 5 j. n.

Pro žalobu o nárok pronajímatele proti nájemci z povinnosti nájemce, již převzal nájemní smlouvou, nepodléhající předpisům §§ 8—12 zákona na ochranu nájemců, že nahradí pronajímateli náklady občasných nebo mimořádných oprav nebo obnov domu kvotou, připadající na ujednanou činži — jest výlučně příslušným soud okresní.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1926, R I 969/26.)

Žalobou, zadanou na okresním soudě, domáhal se pronajímatel na nájemci zaplacení 5625 Kč jakožto náhrady nákladů, jež žalobce vynaložil na dům a k jichž náhradě se žalovaný zavázal v nájemní smlouvě, nepodléhající §§ 8—12 zákona na ochranu nájemců. K námitce věcné nepřislušnosti soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námitku věcné nepřislušnosti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Pro posouzení otázky příslušnosti soudní jsou podle Šu 41 druhý odstavec j. n. rozhodnými žalobní údaje, leč by jejich nesprávnost byla soudu známa. Podle obsahu žaloby jde v tomto případě o závazek žalovaného z nájemní smlouvy dne 11. července 1923 sjednané o bytu, záležejícím nesporně z 5 pokojů s příslušenstvím a na tři roky uzavřené, tedy o nájemní smlouvu, na kterou se podle Šu 14 zákona ze dne 27. dubna 1922, čís. 130 sb. z. a n. a Šu 14 zákona ze dne 28. března 1925, čís. 48 sb. zák. a n. nevztahují zákonné předpisy o přípustném zvýšení nájemného. Závazek žalovaného k částečné náhradě nákladů na občasné nebo mimořádné nutné opravy a obnovy domu podle poměru smluvené činže jest tedy zcela samostatným, prýsticím z nájemní smlouvy, a dle něho jest posuzovati i právní povahu vzájemného nároku odpůrkyně na splnění tohoto závazku žalovaného. Neprávem poukazuje dovolací rekurs k ustanovení zákona o ochraně nájemníků, že tento řeší příspěvky nájemníků na náklady tohoto druhu v souvislosti s úpravou nájemného, a doličuje, že tvoří tyto příspěvky základnu pro vyměření nájemného, ježto, jak bylo již podotčeno, nevztahují se zákonné předpisy o ochraně nájemníků na tuto nájemní smlouvu. Ani osnovy o reformě daňové nemůže se stěžovatel s úspěchem dovolávat, pokud předpisy její nejsou platným zákonem. V tomto případě žalobkyně se domáhá částečného zaplacení nákladů za opravu domu 4798 Kč a 827 Kč jako zvláštního nároku, smlouvou nájemní ze dne 11. července 1923 jí samostatně zřízeného a od nájemného odlišného, o němž rozhodnouti jest věcně příslušným výlučně okresní soud podle Šu 49 čís. 5 j. n.

Čís. 6442.

Umoření listin.

Předpis Šu 8 nař. ze dne 31. srpna 1915, čís. 257 ř. zák. platí i tehdy, bylo-li navrženo pouze umoření listiny, a nikoliv i kuponů, jež byly při vydání listiny spojeny s pláštěm, ale v čase ztráty byly od něho odděleny.

(Rozh. ze dne 4. listopadu 1926, R II 344/26.)

Návrh na vydání usnesení o konečném umoření akcie s o u d p r v é s t o l i c e pro tentokráte zamítl, ježto se jednalo o obligaci, která byla opatřena kupony, posledním kuponem splatným až v roce 1938, takže umořovací lhůta této akcie doposud neuplynula (§ 7 nařízení ze dne 31. srpna 1915, č. 257 ř. z. a vysv. m. v. 313/15). R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Stížnosti nelze přiznati oprávněnosti a stěžovatel se poukazuje na správné odůvodnění napadeného usnesení, jež nebylo vyvráceno vývody stížnosti. Dle výslovného ustanovení § 8 čís. nař. ze dne 31. srpna 1915, čís. 257 ř. zák. o umořování listin nemůže ohlašovací lhůta u listin, k nimž jsou připojeny kupony, skončiti dříve, než uplyne rok ode dne dospělosti posledního vydaného